

Baka István

SIRALOMHÁZ

Nagyon közellé lett a távol,
Már félig benne élek én;
Mint felbontott palack nyakából,
Csurog az édes, égi fény

Napjaim csorba poharába;
S iszom, amíg tart, úgy iszom,
Mint utolsó kancsó borát a
Betyár, ha csendőrtoll-iszony

Lesi az órát ásitozva, –
Mikor vezethet engemet
Az udvarnégyyszög-borzalomba,
Ahol akasztófám mered?

Nagyon közellé lett a távol;
És végleges ítéletem:
Csurog-csurog az ég nyakából
Megromlott fényű életem.

Petri György

TENGERPARTI ELÉG

Te női mivoltod fogyatkozásával
küszködsz verejtékezve – hosszú kín,
mert nagyon nő vagy –, én meg a
férfiasságom maradékát őrizgetem:
döntőképeség, gyors ügyintézés, szükség esetén erély,
ilyesmikre gondolok csupán, a hím
elrestült bennem, és nem is restelkedik
petyhüdöttségén. Ész? Még egy kevéske.
Erő? Annyi sem. Oly szent akarat?
Egy nagy... Már egy szemernyi sem.
Úgy értem, hogy nem *szent*. Bátorodom
szoritkozni a természetes önzésre